

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **Ing. T. M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2011, zn. 14995/UP/2011/Kd, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. listopadu 2011, č.j. 14995/UP/2011/Kd, zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu Městského úřadu Lázně Bělohrad (dále jen „stavební úřad“) ze dne 17. června 2011, č.j. LB-2666/2011-STU-VL, a toto potvrdil. Tímto rozhodnutím stavební úřad podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění, (dále jen „stavební zákon“), dodatečně povolil stavbu oplocení pozemku parc. č. X u domu čp. X v Hřídenci. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 2. listopadu 2011, zn. 14995/UP/2011/Kd, včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

Předně namítal, že oplocení pozemku parc. č. X v kat. území Hřídec (dále jen „stavba oplocení“) byla provedena a dodatečně povolena v rozporu

s platnou územně plánovací dokumentací. Neztotožnil se totiž se závěry správních orgánů zúčastněných na řízení, že je stavba oplocení situována v ploše určené jako „území smíšené venkovské“. Žalobce uplatňoval tuto námitku již v podaném odvolání, žalovaný ji však neuznal relevantní. Zkonstatoval totiž, že sice zjistil tři změny „Územního plánu města Lázně Bělohrad“ (dále jen „územní plán“), ale ani jedna z nich neobsahovala parcelu č. X v kat. území Hřídelec. Proto bylo vycházeno při posuzování stavby oplocení z územního plánu schváleného dne 13. července 2002, který tento pozemek zahrnuje do plochy funkčně určené pro „území smíšené venkovské“.

Žalobce v této souvislosti poukazoval na to, že dne 1. 7. 2009 byla schválena změna č. 2 územního plánu, a to formou opatření obecné povahy č. 1/2009. Podle ní, konkrétně na straně č. 6, kapitola D – Koncepce veřejné infrastruktury, podkapitola D 1, Návrh dopravní infrastruktury, článek 7, Koncepce dopravy, je stanoveno, že „Uspořádání, kategorizace komunikací pro motorovou, pěší a cyklistickou dopravu musí odpovídat výkresu č. 2, 3, 4 územního plánu.“ V jeho odstavci třetím se pak stanoví, že: „V dopravní síti silnic II. a III. třídy se navrhuje přeložky silnic II/284 a II/501. Jiné změny v dopravní síti silnic II. a III. třídy se nenavrhují. Trasy nových místních komunikací musí odpovídat výkresu č. 2, 3, 4 územního plánu.“

K tomu žalobce dodal, že v koordinačním výkresu č. 2 územního plánu je pozemek parc. č. X v kat. území Hřídelec zahrnut v ploše funkčně určené jako „ostatní komunikace“. Ten přitom musel vycházet z hlavního výkresu územního plánu a z toho žalobce dovozoval, že podle územního plánu schváleného dne 13. 6. 2002 nemohl být pozemek parc. č. X zahrnut do plochy funkčně určené pro „území smíšené venkovské“, jak uváděl stavební úřad a žalovaný. Jinak by totiž musel být zahrnut v koordinačním výkresu do plochy taky funkčně určené pro „území smíšené venkovské“, to však z výkresu č. 3, 4 neplyne. Ani z textové části územního plánu nevyplyvá něco jiného. Žalobce projevoval podivení nad tím, že od schválení změny územního plánu v roce 2002, až do vydání žalovaného rozhodnutí, žádný ze správních orgánů při své rozhodovací činnosti nevznesl pochybnosti o souladu či nesouladu s územním plánem, pokud jde o funkční využití pozemku parc. č. X v kat. území Hřídelec.

Na základě toho žalobce konstatoval, že stavba oplocení na pozemku parc. č. X v kat. území Hřídelec je v rozporu s platným územním plánem. V této souvislosti odkazoval i na rozhodnutí silničního správního úřadu Městského úřadu Lázně Bělohrad ze dne 1. 9. 2011, č.j. LB-3500/2011-VNI-DB, v němž se na straně čtvrté dole uvádí, že: „V současně platném územním plánu jsou p. p. č. 508/1 a p. p. č. X skutečně označeny jako ostatní komunikace, ale pro probíhající řízení není tato skutečnost právně významná.“ Z jakého důvodu k tomuto závěru silniční správní úřad dospěl, není žalobci známo. Změna č. 2 územního plánu byla schválena opatřením obecné povahy č. 1/2009, a proto nelze na parcele č. X v kat. území Hřídelec umísťovat v rozporu s územním plánem jakoukoliv stavbu nebo pevnou překážku (oplocení, okrasné dřeviny). Tak jak to učinila PhDr. I. H. (dále jen „stavebník“), čímž byl porušen nejen stavební zákon, ale i zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Žádost o dodatečné povolení stavby oplocení byla podána dne 8.

10. 2009, tedy po účinnosti změny č. 2 územního plánu a stavební úřad i žalovaný byli povinni platnou změnu územního plánu respektovat.

Žalobce dále namítal, že stavebník nesplnil povinnosti uložené mu § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, když v souvislosti se žádostí o dodatečné povolení stavby oplocení neprokázal její soulad s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací. Zdůraznil, že je to přitom stavebník sám, kdo musí prokázat splnění všech podmínek, které by jinak byly požadovány v rámci řízení o povolení stavby (ohlášení), má-li mu být stavba dodatečně povolena. Přestože stavebník soulad s územně plánovací dokumentací neprokázal, stavební úřad v dodatečném povolení stavby oplocení konstatoval, že stavebník všechny požadované doklady doložil a vzhledem k tomu na základě správního uvážení dospěl k závěru, že stavba oplocení je v souladu s veřejným zájmem. Tento postup odporuje podle žalobce judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž je nutné v případě dodatečného povolování stavby trvat na souladu stavby s územně plánovací dokumentací (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č.j. 3 As 11/2008-94).

Dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2007, č.j. 4 As 37/2006-46, poukazoval na povinnost stavebníka prokázat v řízení o odstranění stavby, že je takto projednávaná stavba v souladu s veřejným zájmem. Obdobně tak stanoví i usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 3. 1999, sp. zn. III ÚS 403/98, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 11. 2001, sp.zn. 30 Ca 394/99. Stavebník však podle žalobce neprokázal soulad stavby se zájmy chráněnými zvláštními předpisy, konkrétně se zákonem o pozemních komunikacích, když silniční správní úřad o stanovisko ani nepožádal. Nemohl proto stavebnímu úřadu tuto skutečnost ani doložit. Ten si je naopak vyžádal sám (stanovisko silničního správního úřadu Městského úřadu Lázně Bělohrad ze dne 25. 3. 2010, č.j. LB-1552/2010-VNI-JK), a z něho zjistil, že na pozemku parc. č. X v kat. území Hřídelec se veřejně přístupná účelová komunikace nenachází (a nenacházela se zde ani v roce 1998 před zřízením předzahrádky). Toto stanovisko je podle žalobce nezákonné již jen proto, že je v rozporu se změnou č. 2 územního plánu. Krom toho má žalobce zato, že uvedené stanovisko bylo vydáno nad rámec pravomoci silničního správního úřadu Městského úřadu Lázně Bělohrad. Z uvedeného pak dovozoval, že stavebník neprokázal soulad stavby se zájmy chráněnými zvláštními předpisy stavebním zákonem stanoveným způsobem, protože nezbytný doklad nedoložil osobně. Žalovaný tuto skutečnost podle žalobce zcela ignoroval, přestože v odůvodnění dřívějšího rozhodnutí ze dne 26. ledna 2011, č.j. 16292/UP/2010/Kd, opakovaně stavebníkovi připomínal jeho povinnosti v řízení o odstranění stavby (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. května 2010, č.j. 8 As 31/2009-129; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2005, č.j. 10 Ca 220/2004-26; nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 4. 2004, sp.zn. II. ÚS 482/02).

Žalovaný posoudil podle žalobce stavebníkovu žádost zcela účelově podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, vzdor tomu, že „stavebník požádal jednoznačně o povolení nové stavby dle současně platného zákona č. 183/2006 Sb.“, takže tato žádost byla návrhem na zahájení zcela odlišného správního řízení. Jako žádost o dodatečné povolení stavby oplocení ji nebylo možno podle žalobce vyložit ani podle § 19 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Žalobce brojil i proti formulaci obsažené v napadeném rozhodnutí, podle níž „stavba oplocení na

pozemku parc. č. X v k. ú. Hřídolec byla zrealizována, aniž by předtím byla stavebnímu úřadu ohlášena.“ Žalobce poukazoval na to, že stavebník podal dne 18. 12. 1967 stavebnímu úřadu žádost o vydání stavebního povolení na uvedeném pozemku, na jejímž základě bylo zahájeno stavební řízení. Šlo tak jednoznačně o žádost o vydání stavebního povolení, které bylo také stavebním úřadem dne 11. 3. 1998 pod č.j. Výst. 149/332.6/A5/98-Ing.Šl. vydáno, ale následně v odvolacím řízení zrušeno. Stavba oplocení byla povolena na pozemní komunikaci.

Závěrem žalobce shrnul, že považuje žalované rozhodnutí za nezákonné pro rozpor s ustanovením § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, s článkem 2 odst. 3 Ústavy a dále s ustanoveními §§ 3, 19 odst. 2 a 3 a 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a to zejména proto, že nebyl řádně zjištěn stav věci. Byť vzhledem k tomu navrhoval žalobce v odvolání provedení příslušných důkazů, žalovaný jich celou řadu neprovedl a jeho odvolání zamítl, aniž by se vypořádal se všemi jeho námitkami. Žalované rozhodnutí je tak podle žalobce dále v rozporu i s § 59 uvedeného správního řádu a jeho odůvodnění postrádá náležitosti dle jeho § 47 odst. 3.. Vzhledem k tomu žalobce navrhoval žalované rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 3. 2. 2012. Uvedl v něm v podstatě následující:

Dodatečné povolení stavby „oplocení pozemku parc. č. X u domu čp. X v Hřídenci“ bylo vydáno stavebním úřadem v řízení o odstranění této stavby, jehož zahájení bylo účastníkům řízení oznámeno opatřením ze dne 13. října 1998, č.j. Výst.1253/322.6/A5/98-Ing.Šl. Proto v něm bylo postupováno podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění, a předpisů vydaných k jeho provedení, z hlediska procesního podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád).

Žalovaný zjistil, že stavební úřad v řízení o odstranění ověřil, že stavba je podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb. v souladu s veřejným zájmem, když je v souladu s územně plánovací dokumentací, neodporuje cílům a záměrům územního plánování, obecným technickým požadavkům na výstavbu, technickým požadavkům na stavby ani zájmům chráněným zvláštními předpisy. Stavebník podal žádost o dodatečné povolení stavby a předložil potřebné podklady. Naplnil tak požadavky pro vydání dodatečného povolení stavby stanovené v § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb.

K hlavní žalobní námitce, že stavba oplocení byla povolena přesto, že je v rozporu s platnou územně plánovací dokumentací, žalovaný zmínil závěry stavebního úřadu, podle nichž stavba není v rozporu s územním plánem města Lázně Bělohrad, schváleném zastupitelstvem města Lázně Bělohrad dne 13. června 2002, ve znění jeho změn, ani není v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, neboť stavba se nachází v ploše označené jako „území smíšené venkovské“. K tomu stavební úřad dodal, že v textové části je toto území určeno pro rodinné bydlení s odpovídajícím zázemím užitkových zahrad a s chovem drobného zvířectva.

S tímto závěrem se žalovaný ztotožnil, když zjistil, že zmíněný územní plán Města Lázně Bělohrad doznal tří změn, přičemž předmětem ani jedné z nich nebyl pozemek parc.č. X v kat. území Hřídolec. Při posuzování možnosti funkčního využití tohoto pozemku proto bylo vycházeno přímo z územního plánu Města Lázně Bělohrad, schváleného dne 13.

června 2002. Z jeho obsahu žalovaný ověřil, že pozemek parc. č. X v kat. území Hřídelec je zahrnut v ploše vyznačené červenou barvou v legendě označené jako plochy SV, tj. v ploše funkčně určené pro „území smíšené venkovské“. A dodal, že je zcela jednoznačné, že oplocení doprovází rodinné bydlení i užitkové zahrady.

Ve shodě se stavebním úřadem proto žalovaný dospěl k závěru, že stavba oplocení je v souladu s územně plánovací dokumentací, tedy s jedním z předpokladů dodatečného povolení stavby vyžadovaným § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb.

Žalobcem zmiňovaná změna č. 2 územního plánu města Lázně Bělohrad byla vydána zastupitelstvem města Lázně Bělohrad formou opatření obecné povahy č. 1/2009, které nabylo účinnosti dne 28. července 2009. V obsahu tohoto opatření obecné povahy jsou uvedeny plochy, jejichž funkční využití je měněno, a to v tabulce 1.1, 1.2, 1.3 a 1.4 s tím, že v tabulce je uvedeno označení lokality, respektive plochy, původní využití stanovené v územním plánu města Lázně Bělohrad, nové funkční využití navržené ve změně č. 2 a katastrální území, jehož se změna týká.

Žalovaný z uvedeného opatření obecné povahy č. 1/2009 zjistil, že kat. území Hřídelec není předmětem změny č. 2. Taktéž je tomu v případě změny č. 1 Územního plánu města Lázně Bělohrad a změny č. 3 územního plánu města Lázně Bělohrad. Vzhledem k tomu při posuzování souladu předmětu řízení s příslušnou územně plánovací dokumentací vycházel stavební úřad i žalovaný z původního územního plánu, tj. z územního plánu města Lázně Bělohrad schváleného zastupitelstvem města Lázně Bělohrad dne 13. června 2002.

V územním plánu města Lázně Bělohrad, který byl schválen dne 13. června 2002, je pozemek parc. č. X v kat. území Hřídelec vyznačen červenou barvou, která ho dle legendy plochy funkčně určuje pro „území smíšené venkovské“, které je v textové části dále určeno „pro rodinné bydlení s odpovídajícím zázemím užitkových zahrad a s chovem drobného zvířectva“.

K tvrzení žalobce, že pozemek parc. č. X v kat. území Hřídelec je koordinačním výkresem změny č. 2 přiřazen k plochám označeným jako „ostatní komunikace“, žalovaný uvedl, že podle § 16 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti (dále jen „vyhláška č. 500/2006 Sb.“), se změna územního plánu vydává v rozsahu měněných částí územního plánu.

K problematice změn územně plánovací dokumentace lze tak obecně uvést, že za platnou je třeba vždy považovat nejen změnu územního plánu, ale i územní plán, ke kterému je změna pořizována, tzv. původní územní plán. Změna totiž řeší pouze změnu části funkčního využití území, je tedy částečnou novelou původního územního plánu. Pokud změna příslušnou část územního plánu nemění, v dané části zůstává v platnosti stávající řešení stanovené v původním územním plánu.

Krom toho původní územní plán města Lázně Bělohrad schválený dne 13. června 2002 byl pořízen za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., kdežto jeho změna č. 2 byla pořízena za účinnosti zákona č. 183/2006 Sb. Z této skutečnosti pak plynou i odlišné požadavky na obsah jednotlivých částí územního plánu, respektive jeho změny. Specifickým příkladem je právě koordinační výkres, který nebyl obsahem původního územního plánu města Lázně Bělohrad. Lze konstatovat, že tak následně nemá své opodstatnění ani v rámci vydané změny č. 2, neboť

„nemá co novelizovat“. Nehledě na to, že koordináční výkres tvoří ve vztahu k územnímu plánu podle části II. Přílohy č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb. součást odůvodnění územního plánu, nikoli obsah územního plánu, který je definovaný v části I. Přílohy č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb.

Pokud jde o žalobcem tvrzený nesoulad stavby oplocení s veřejným zájmem a nenaplnění požadavků pro možnost jejího dodatečného povolení podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., odkázal se žalovaný na obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Dle žalovaného žádný z veřejných zájmů nebránil dodatečnému povolení stavby ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb.

K námitce, že stanovisko silničního správního úřadu ze dne 25. 3. 2010, č.j. LB-1552/2010-VNI-JK, bylo zajištěno stavebním úřadem, nikoli stavebníkem, žalovaný uvedl, že dle jeho názoru je významné, že správní orgán při svém rozhodování disponuje patřičnými podklady, přičemž není rozhodující, která ze zúčastněných stran správního řízení tyto podklady opatřila.

Dodal, že je přesvědčen o tom, že pokud stavebník podá žádost o dodatečné povolení stavby, ale nepředloží všechny podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem, tak že sama tato skutečnost ještě automaticky neznamená, že musí být nařízeno její odstranění. To lze dle žalovaného jediné až poté, co i sám stavební úřad zjistí, že další existence stavby není v souladu s veřejnými zájmy, přičemž výslovně uvede, s kterými a vyhodnotí důležitost nedoložených podkladů a dokladů pro rozhodnutí ve věci samé. Zkrátka řečeno, to, co musí prokazovat stavebník, chce-li dosáhnout dodatečného povolení stavby, musí v opačném směru prokázat stavební úřad v rozhodnutí, jímž by odstranění stavby nařídil. Jinak by se mohlo stát, že by stavebník nedoložil podklad či doklad i zcela nevýznamné povahy, a přesto by mu bylo odstranění stavby nařízeno.

Ostatně podle dnes platné úpravy procesního právního předpisu ve vztahu ke stavebnímu zákonu, konkrétně § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., lze-li potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, je povinen jejich obstarání zajistit.

Žalobní námitku, že stanovisko silničního správního orgánu ze dne 25. 3. 2010, č.j. LB-1552/2010-VNI-JK, bylo opatřeno stavebním úřadem, měl proto za nedůvodnou. Stejně jako námitku, že uvedené stanovisko silniční správní úřad vydal, aniž by pro to měl zákonné zmocnění. Ostatně v tomto stanovisku je uveden závěr silničního správního úřadu, že na pozemku parc. č. X v kat. území Hřídalec se veřejně přístupná účelová komunikace nenachází a nenacházela se ani v roce 1998 před zřízením stavby. Zmocnění pro vydání stanoviska tohoto charakteru silničnímu správnímu úřadu plyne z § 40 odst. 5 písm. c) zákona o pozemních komunikacích. V něm se stanoví, že obce vykonávají působnost silničního správního úřadu ve věcech místních komunikací a veřejně přístupných účelových komunikací. Pouze silničnímu správnímu úřadu v obci Lázně Bělohrad tak náleželo vyslovit se k otázce existence veřejně přístupné účelové komunikace. Toto stanovisko neodporuje platnému Územnímu plánu města Lázně Bělohrad.

S ohledem na výše uvedené žalovaný uzavřel, že dle jeho názoru jsou žalobní námitky neodůvodněné, a proto navrhoval žalobu zamítnout.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byl ve výzvě poučen. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Krajský soud uvedl výše obsah žaloby velmi podrobným způsobem zcela záměrně, neboť dává odpověď na otázku, zda k ní měl žalobce vůbec aktivní žalobní legitimaci. Krajský soud totiž dospěl po jejím zevrubném posouzení, že nikoliv, a to z následujících důvodů.

Dle § 2 odst. 1 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto nebo zvláštním zákonem. Je přitom plně na žalobci, aby v žalobě dotčení svých veřejných subjektivních práv výslovně specifikoval. Z přezkoumávané žaloby ale dotčení veřejných subjektivních práv žalobce neplyne, když v ní pouze vytýká údajné vady proběhlého řízení o odstranění stavby oplocení a jeho výsledku, dodatečného povolení této stavby. Brojí totiž proti tomu, že stavba oplocení byla povolena v rozporu s platnou územně plánovací dokumentací a bez toho, aniž by byly dodrženy další předpoklady dodatečného povolení stavby předvídané v § 88 odst. 1 písmeno b) stavebního zákona, vytýká orgánům veřejné správy zúčastněným na řízení, že v rozporu se stavebním zákonem opatřovaly za stavebníka podklady rozhodnutí, že ten žádal o povolení zcela jiné (nové) stavby, namítal, že vydané dodatečné povolení stavby oplocení bylo výsledkem správního řízení vedeného v rozporu se zákonem. V celé žalobě není zmínka o tom, jak tato údajná porušení zákona se měla dotknout veřejných subjektivních práv žalobce. Žaloba je tak koncipovaná na principu tzv. veřejné žaloby a bez toho, aby žalobce konkretizoval dotčení svých veřejných subjektivních práv. Žalobní tvrzení tedy postrádá konstatování, v čem žalobce spatřuje zásah do svých veřejných subjektivních práv, jaké jeho hmotné právo vlastně dodatečné povolení stavby změnilo, zrušilo či závazně určilo. Žádný takový zásah není v žalobě uveden a není věcí přezkumného soudního orgánu, aby za žalobce taková dotčení sám z vlastní iniciativy vyhledával a spekuloval o nich. Soud totiž nemůže suplovat zákonné povinnosti účastníků řízení, tedy především nahrazovat jejich konkrétní skutková tvrzení o nezákonnostech atd. Krajskému soudu proto již jen z tohoto důvodu nezbylo, než uzavřít, že žalobce nedostal v žalobě své povinnosti tvrzení, z něhož by bylo zjevné, v čím se žalované rozhodnutí negativně projevilo v jeho právní sféře.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s je k žalobě oprávněn ten (má žalobní legitimaci), kdo tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu zkrácen na svých právech. Pod tím je třeba rozumět nejen porušení subjektivních veřejných žalobcových práv samotným rozhodnutím (o tom již výše), ale i porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Žalobní námitky tohoto typu žalobce zmínil až v samotném závěru žaloby, v části označené navíc jako závěrečný návrh, a to velmi kuse. Z jedenáctistránkové žaloby totiž na pouhých čtyřech řádcích uvedl jediné to, že: „Žalobce navrhoval provedení důkazů

v odvolání, podaném včas dle § 54 odst. 2 zákona č. 71/1967 správního řádu, ale odvolací orgán jich celou řadu neprovedl a jeho odvolání zamítl, aniž by se vypořádal se všemi jeho námitkami. Rozhodnutí žalovaného je proto v rozporu s ustanovením § 59 a jeho odůvodnění postrádá náležitosti dle § 47 odst. 3 správního řádu.“

K tomu dlužno konstatovat, že žalobce tak zůstal hodně dlužen svým povinností stanoveným zejména v § 71 odst. 1 písm. d) s.r.s., který ukládá každému žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení a (v témže smyslu) konkrétní právní argumentaci, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobce je tedy povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen uvést svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Vylicení skutkových okolností přitom musí být individualizovaným, a tedy od jiných skutkových okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Právní náhled na věc přitom nemůže být toliko obecným odkazem na určitá ustanovení zákona a na práva či povinnosti v nich stanovené, ale musí aplikovatelné právní normy subsumovat na vylíčená skutková tvrzení a obsahovat konkrétní – o tyto skutkové okolnosti – se opírající právní výtky, tj. tvrzení o porušení práva.

Takto ale žalobce nepostupoval, když pouze v obecné rovině poukazoval na nevypořádání se se všemi jeho odvolacími námitkami. Jak však krajský soud ze správního spisu zjistil, s rozhodnými odvolacími námitkami se žalovaný vypořádal (s tvrzeným nesouladem stavby oplocení s územním plánem, s údajným bráněním v přístupu k nemovitosti čp. X ve Hřídenci, s námitkami proti stanovisku silničního správního úřadu Městského úřadu Lázně Bělohrad ze dne 26. 3. 2010, č.j. LB-1552/2010-VNI-JK, ohledně povahy poz. parc. č. X v kat. území Hřídelec, jakož i s náležitostmi žádosti o dodatečné povolení stavby oplocení a jejího souladu s veřejným zájmem ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b/ stavebního zákona), jak je zřejmé z odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Krajský soud se s jeho závěry plně ztotožňuje, a proto na ně v dalším i odkazuje, neboť by jen jinými slovy opakoval totéž. Odůvodnění žalovaného rozhodnutí má za příléhavé a plně odpovídající požadavkům na obsah rozhodnutí dle správního řádu.

Přesto krajský soud považuje za vhodné zdůraznit, že nesdílí názor žalobce, že by byla stavba oplocení povolena v rozporu s územním plánem města Lázně Bělohrad, respektive jeho změnou č. 2, neboť jak je z ní zřejmé, tato změna se katastrálního území Hřídelec vůbec nedotýkala a tudíž v jeho dosavadním uspořádání ani nic neměnila. Ani dopravní systém. Již jen z tohoto důvodu je proto jakákoliv disputace vztahu uvedené změny územního plánu a dodatečného povolení stavby oplocení bezpředmětná a stavební úřad proto logicky vycházel při svém rozhodování z územně plánovací dokumentace platné před touto změnou. Velmi výstižně popsal tuto věc žalovaný ve svém vyjádření k žalobě (viz výše), s nímž nelze, než souhlasit. Za vcelku nepochopitelné má krajský soud lpění žalobce na tom, že dodatečné povolení stavby oplocení je nezákonné i proto, že všechny jeho podklady neopatřil sám stavebník. Proč by však měl prokazovat soulad stavby oplocení s územně plánovací dokumentací a cíli a záměry územního plánování

v daném místě, když tyto otázky jsou stavebnímu úřadu známy z jeho úřední činnosti a pokud jde o soulad s obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy, tak jejich naplnění vyplývá z předložené dokumentace stavby a z výsledku jejího přezkoumání stavebním úřadem. Je proto na stavebním úřadu, aby jejich naplnění a ochranu zájmů podle zvláštních předpisů podle ní přezkoumal. Tak se i stalo, když stavebník předložil k žádosti o dodatečné povolení stavby oplocení její dokumentaci zpracovanou autorizovaným technikem pro pozemní stavby. Otázkami souladu stavby oplocení s veřejným zájmem v uvedených intencích se přitom zabýval jak prvoinstanční správní orgán, tak žalovaný, jak je zřejmé z odůvodnění jimi vydaných rozhodnutí. Uvedené otázky – požadavky přitom stavebník prokazoval v doplňku žádosti o dodatečné povolení stavby oplocení ze dne 26. 4. 2011.

K tíži stavebníka pak již vůbec nelze přičítat skutečnost, že si v rámci řízení o odstranění stavby stavební úřad vyžádal od silničního správního úřadu stanovisko k tomu, zda se na pozemku parc. č. X v kat. území Hřídolec nachází veřejně přístupná komunikace. Přinejmenším od účinnosti stavebního zákona (r. 1976) je totiž zcela běžné, že stavební úřady postupují v řízeních podle něho v součinnosti s dotčenými orgány státní správy, že jim oznamují zahájení řízení, žádají je o stanoviska k věci apod. Tak se vyjádřil k dané věci i silniční správní orgán k tomu, zda se na pozemku parc. č. X nachází veřejně přístupná účelová komunikace či nikoliv. Odpověď byla negativní, a to nejen ve vztahu k dnešní době, ale nenacházela se na parc. č. X ani v roce 1998, tedy před zřízením předzahrádky. Krajský soud se s tímto zjištěním rovněž ztotožňuje, a to z důvodů, které podrobně vyložil již v rozsudku ze dne 31. 10. 2013, č.j.30A 63/2011-107, který je žalobci rovněž zároveň zaslán.

Skutečnosti odpovídá, že stavebník podal u stavebního úřadu dne 8. 10. 2009 žádost o stavební povolení na stavbu oplocení parcely č. X podle zákona č. 183/2006 Sb., tedy podle nového stavebního zákona, přestože měla být věc projednána podle starého stavebního zákona (zákona č. 50/1976 Sb.). Podle popisu stavby šlo o povolení drátěného oplocení výšky 1,5 m v délce 10, 3 m a tyčkového oplocení výšky 1 m s podezdívkou v délce 3,40 m. Byť byla tato žádost výše uvedeným způsobem podána, vzal ji stavební úřad posléze z hlediska materiálního za žádost o dodatečné povolení stavby oplocení podle starého stavebního zákona a podle něho ji také nakonec rozhodnutím o dodatečném povolení stavby ze dne 17. 6. 2011, č.j.: LB-2666/2011-STU-VI, povolil. Z hlediska právní čistoty by se jistě dalo tomuto postupu leccos vytknout, z praktického pohledu jde však o pochybení bez vlivu na věcnou správnost rozhodnutí. Jinými slovy, lpění na perfektním označení žádosti o dodatečné povolení stavby oplocení, bez vlivu na podstatu věci, by považoval krajský soud za přepjatý formalismus. I ohledně této námitky, stejně jako i u všech výše uvedených, žalobce neuvedl, jakým způsobem se tvrzený nedostatek dotknul jeho veřejných subjektivních práv.

Vzhledem k výše uvedenému krajský soud uzavřel, že žalobce v žalobě nejen že neuvedl právní náhled na věc z pohledu dotčení jeho práv, ale ani jeho námitky co by „veřejného žalobce“ neshledal odůvodněnými. Proto krajský soud ve výroku I. žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnul.

Výrok o náhradě nákladů účastníků řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch, a pokud jde o žalovaného, krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady řízení vznikly (viz II. výrok).

Obiter dictum krajský soud k věci uvádí, že v současné době je projednáván nový územní plán města Lázně Bělohrad a v jeho hlavním výkresu je parcela č. X zakreslena v ploše bydlení smíšené obytné. Veřejné projednání návrhu územního plánu proběhlo dne 12. 11. 2013, žalobce však proti němu žádné námitky či připomínky neuplatnil.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 31. října 2013

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu